

ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑΣ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΑΜΙΑΣ

2018-2019

Η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά (Ορχάν Παμούκ)

Πόσο καθοριστική για την υπόλοιπη ζωή μας είναι η πρώτη ερωτική εμπειρία; Ή μήπως αυτό που ορίζει τη μοίρα μας είναι η δύναμη της ιστορίας και των μύθων; Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, ενώ ο πηγαδός μάστορας Μαχμούτ και ο έφηβος βοηθός του Τζεμ σκάβουν ένα πηγάδι σ' ένα δύσκολο κομμάτι γης για να βρουν νερό, μια μυστηριώδης γυναίκα, ηθοποιός ενός περιοδεύοντος θιάσου, κάθε βράδυ στο υπαίθριο θέατρό της αφηγείται στους θεατές παλιά παραμύθια και ιστορίες.

Η Γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά, με άξονα τον έρωτα του Τζεμ, μας παρασέρνει στη δίνη ενός μεγάλου ανθρώπινου εγκλήματος. Μας αφηγείται τη γνωριμία του νεαρού ήρωα με τον έρωτα, τη ζήλια, την υπευθυνότητα, την ανεξαρτησία, πραγματεύεται θέματα σχέσης πατέρα και γιου, «αυταρχισμού», διαμόρφωσης της προσωπικότητας. Δύο θανάσιμα μαρτήματα, η πατροκτονία και η παιδοκτονία, θα απασχολήσουν τον αναγνώστη, που για άλλη μια φορά θα συναντηθεί με δύο θεμελιώδη έργα του δυτικού και ανατολικού κόσμου, τον Οιδίποδα Τύραννο του Σοφοκλή και το Ρουστέμ και Σουχράμπ του Ιρανού Φιρντουσί, και θα αναρωτηθεί πόσο η συνηθισμένη ζωή μας επηρεάζεται από τα παλιά κείμενα.

Πέρα από το χειμώνα (Ιζαμπέλ Αλλιέντε)

Είναι χειμώνας στο Μπρούκλιν. Η χειρότερη θύελλα των τελευταίων ετών σαρώνει την πόλη. Στον χιονισμένο δρόμο, ο Ρίτσαρντ Μπάουμαστερ, ένας μοναχικός εξηντάρης καθηγητής, τρακάρει ελαφρά τη νεαρή Έβελιν Ορτέγα. Τίποτε ιδιαίτερο - μόνο που, λίγες ώρες αργότερα, τη βλέπει έκπληκτος να στέκεται στο κατώφλι του. Η Έβελιν, παράνομη μετανάστρια από τη Γουατεμάλα, δείχνει ταραγμένη και δε μιλάει πολύ. Ο Ρίτσαρντ καλεί τη γειτόνισσά του, τη Λουσία, να τον βοηθήσει να βγάλει άκρη. Αλλά κανείς τους δεν είναι προετοιμασμένος γι' αυτό που έχει να τους πει η Έβελιν...

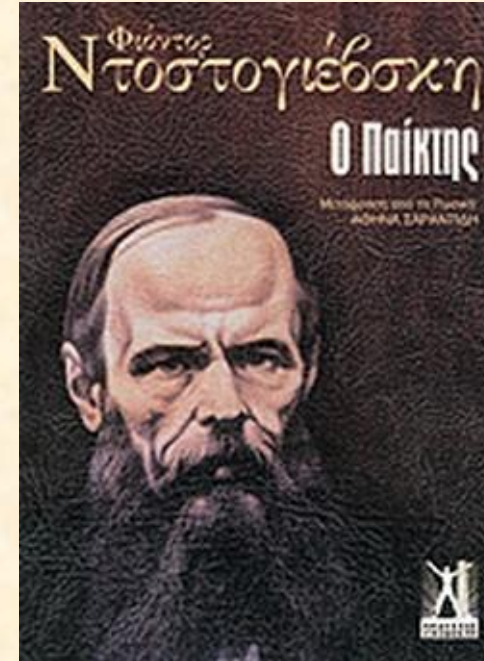
Σε μια πόλη θαμμένη στο χιόνι, τρεις άνθρωποι έρχονται κοντά με απρόβλεπτο τρόπο. Μέσα σε λίγες ώρες, ανθίζουν ανάμεσά τους η συμπόνια, η αλληλεγγύη, ακόμα κι ένας έρωτας, θυμίζοντάς τους πως, στην καρδιά του χειμώνα, μπορείς να φυλάς μέσα σου ένα ανίκητο καλοκαίρι...

Η Ιζαμπέλ Αλλιέντε αφηγείται με τον ανεπανάληπτο τρόπο της μια ιστορία επίκαιρη όσο ποτέ, για την Αμερική του σήμερα, τη μετανάστευση και τη μοναξιά, αλλά και την ελπίδα, την ανθρωπιά και τις δεύτερες ευκαιρίες.

Ο παίκτης (Φ. Ντοστογιέφσκι)

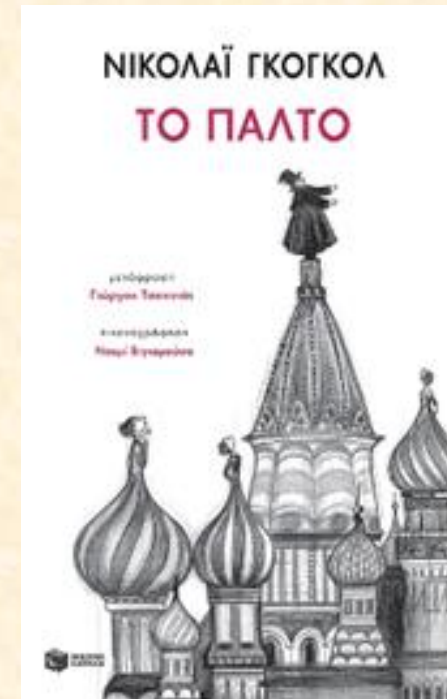
Ένα απ' τα βίτσια του Ντοστογιέφσκι δίνει μια μορφή συμβολική, χειροπιαστή, σ' ό,τι είναι η ίδια η ουσία του Είναι του: η αρρωστιάριχη μανία για τα τυχερά παιχνίδια. Από μικρό παιδί έχει το πάθος των χαρτιών - αλλά μόνο στην Ευρώπη ανακαλύπτει το διαβολικό καθρέφτη της νευρικότητάς του: το Κόκκινο και το Μαύρο, τη ρουλέτα, αυτό το τόσο επικίνδυνο παιχνίδι μέσα στον πρωτόγονο δυϊσμό του. Η πράσινη τσόχα του Μπάντεν, η ρουλέτα του Μόντε-Κάρλο είναι οι εντονότερες εκστάσεις του στην Ευρώπη: τον υπνωτίζουν πιο πολύ απ' τη Μοντάνα της Σιξτίνα, απ' τα αγάλματα του Μιχαήλ Άγγελου, απ' τα μεσημβρινά τοπία, απ' την τέχνη και τον πολιτισμό ολόκληρου του κόσμου. Επειδή εκεί βρίσκει την ένταση, την τελεσίδικη απόφαση: μαύρο ή κόκκινο, μονά ή ζυγά, ευτυχία ή εκμηδένιση, χασούρα ή κέρδος - συμπυκνωμένα στα δευτερόλεπτα εκείνα που η ρόδα γυρίζει: η ένταση συγκεντρωμένη μέσα σ' αυτή την αστραπή του πόνου ή της απόλαυσης, όπως τη λαχταράει η ιδιοσυγκρασία του.

Το παλτό (Νικολάι Γκόγκολ)

"Το Παλτό" είναι η τραγωδία ενός ασήμαντου ανθρωπάκου, ενός γραφέα δημόσιας υπηρεσίας, που κατορθώνει, με αιματηρές οικονομίες, να αποκτήσει ένα καλό παλτό, που, όχι μόνο τον προστατεύει από το κρύο, αλλά του δίνει ξαφνικά κύρος και αποδοχή. Όμως, ένα βράδυ πέφτει θύμα ληστείας και χάνει το πολύτιμο παλτό του. Στην προσπάθειά του να το ξαναβρεί, έρχεται αντιμέτωπος με ένα εφιαλτικό γραφειοκρατικό κατεστημένο. Ο κόσμος του Παλτού είναι ο αιώνιος κόσμος των υπαλλήλων, που υπηρετούν ένα μηχανισμό, που από τη φύση του είναι επινοημένος και φτιαγμένος να υποτάσσει, να αποβλακώνει. Δεν είναι απαραίτητα ο κρατικός μηχανισμός. Η ίδια λογική, της ισοπέδωσης της προσωπικότητας, υπάρχει σε κάθε επιχείρηση, που ζητάει από τους εργαζόμενους τα μέγιστα, ανταποδίνοντας τα ελάχιστα, που ξεζουμίζει, χωρίς έλεος, την ανθρώπινη ικμάδα, στο βωμό του κέρδους.

"Το Παλτό" είναι ένα από τα πλέον "βλάσφημα" έργα του Γκόγκολ, διαχρονικά επαναστατικό και διαχρονικά επίκαιρο.

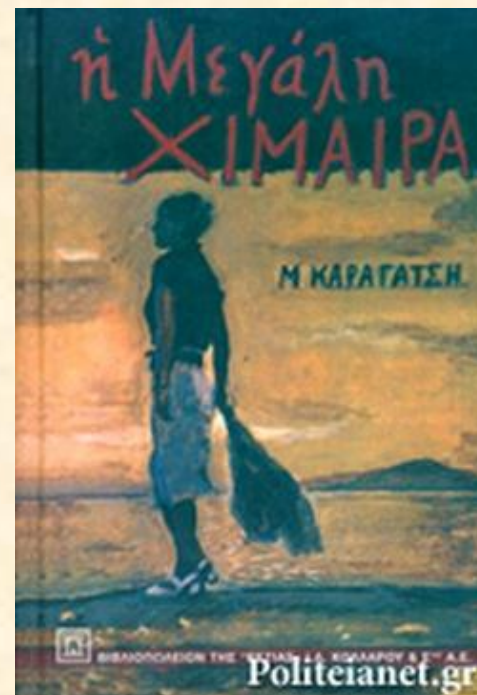
Ελένη ή ο Κανέννας (Ρέα Γαλανάκη)

Το μυθιστόρημα «Ελένη, ή ο Κανέννας» στηρίζεται σε μια πραγματική ιστορία. Το νήμα έδωσε η ζωή της σπετσιώτισσας και πρώτης σπουδασμένης ελληνίδας ζωγράφου Ελένης Αλταμούρα - Μπούκουρα, που μεγάλωσε στην μετεπαναστατική Ελλάδα του 19ου αιώνα, κόρη καπετάνιου που υπήρξε ο πρώτος θεατρώνης της Αθήνας. Ζωή δραματική, άγνωστη ακόμη εν πολλοίς, έλκει πρόσφατα το ενδιαφέρον κομίζοντας νέα στοιχεία στα ήδη δεδομένα, ότι δηλαδή εκείνη, η Ελένη, ντύθηκε στην Ιταλία σαν άντρας προκειμένου να σπουδάσει, ότι ο έρωτος και ο γάμος της με το ζωγράφο επαναστάτη Σαβέριο Αλταμούρα γρήγορα διαλύθηκε, επέστρεψε στην Αθήνα και εργάστηκε, ότι πέθαναν τα δύο παιδιά που ανέθρεψε πάνω στη νιότη τους - μια κόρη κι ο περίφημος ζωγράφος Ιωάννης Αλταμούρας-, ότι κατόπιν έζησε έγκλειστη στις Σπέτσες ένα μακρόχρονο, μονήρη και σχεδόν μυστηριώδη βίο. Στο μυθιστόρημα συναιρούνται και διαλέγονται αδιάκοπα τα φώτα της γνώσης και η μαγεία, η λογική και η τρέλα, η αθωότητα και η ενοχή, ο χωρισμός και η συμφιλίωση, ο ανοιχτός ορίζοντας και ο εγκλεισμός, η καλλιτεχνική δημιουργία και η καταστροφή της, η ταυτότητα και η ματαιότητα της αναζήτησής της, η διαμόρφωση και η ασάφεια του εθνικού, η ύπαρξη και η κατάργηση του χρόνου, οι ζωντανοί και οι νεκροί.

Η μεγάλη Χίμαιρα (Μ. Καραγάτσης)

«Η μεγάλη χίμαιρα» είναι ένα λεπτομερές ψυχογράφημα. Ο συγγραφέας καταπιάνεται με έναν γυναικείο χαρακτήρα και τον αναλύει συστηματικά. Είναι η ιστορία της Μαρίνας, μιας νεαρής Γαλλίδας που ερωτεύεται, παντρεύεται κι ακολουθεί τον άνδρα της στη Σύρα, στο πατρικό σπίτι της Επισκοπής. Εκεί ζει κάτω από τον βαρύ, αποδοκιμαστικό ίσκιο της πεθεράς της. Καθώς η Μαρίνα συνδέει την τύχη της με τα βαπόρια του άνδρα της, κάθε ψυχική της αναταραχή έχει περίεργες συνέπειες πάνω στη ζωή τους. Όταν έρχεται η οικονομική καταστροφή που είναι συνδεδεμένη με την ψυχική φθορά της ηρωίδας, τότε όλα μπαίνουν στον φαύλο κύκλο του έρωτα και του θανάτου.

Ο Βυσσινόκηπος – Οι τρεις αδελφές (Α. Τσέχωφ)

Ο Βυσσινόκηπος

Έργο προφητικό, που αναφέρεται στον ξεπεσμό της τάξης των γαιοκτημόνων και την οικονομική βελτίωση των κολίγων. Έργο προφητικό, διότι ο Τσέχωφ αισθάνεται την καθίζηση που έχει υποστεί η αστική τάξη στη Ρωσία του τσάρου, ενώ αρχίζει να διαφαίνεται η προοπτική της Οκτωβριανής Επανάστασης, που έμελλε να αλλάξει την ταξική ισορροπία σε όλη την Ευρώπη.

Οι τρεις αδελφές

Το αριστούργημα του Αντόν Τσέχωφ, που αναφέρεται στην ακύμαντη ζωή τριών κοριτσιών της μεσοαστικής Ρωσίας του 19ου αιώνα. Το πιο σημαντικό στο έργο είναι ότι τίποτα σημαντικό δεν συμβαίνει, και οι ηρωίδες του συνεχίζουν, μέσα σε προσωπικά αδιέξοδα, τον αγώνα της επιβίωσης.

Χαρταετοί πάνω απ' την πόλη (Κάλεντ Χοσεΐνι)

Ο νεαρός Αμίρ ζει στην Καμπούλ με τον στοργικό αλλά αυστηρό πατέρα του. Αποφασισμένος να του αποδείξει την αξία του, παίρνει μέρος σ' έναν παραδοσιακό αγώνα με χαρταετούς. Ο Χασάν, πιστός φίλος και υπηρέτης του, είναι πρόθυμος, όπως πάντα, να τον βοηθήσει. Κανένα απ' τα δυο αγόρια όμως δεν μπορούσε να προβλέψει ότι αυτό που θα συνέβαινε στον Χασάν εκείνο το απόγευμα του αγώνα θα άλλαζε για πάντα τη ζωή τους. Μετά την εισβολή των Ρώσων και τη φυγή του Αμίρ στην Αμερική, ο νεαρός Αφγανός θα συνειδητοποιήσει ότι κάποια μέρα θα αναγκαστεί να επιστρέψει στην πατρίδα του μόνο και μόνο για να βρει αυτό που δεν μπορεί να του χαρίσει ο καινούριος κόσμος του: τη λύτρωση.

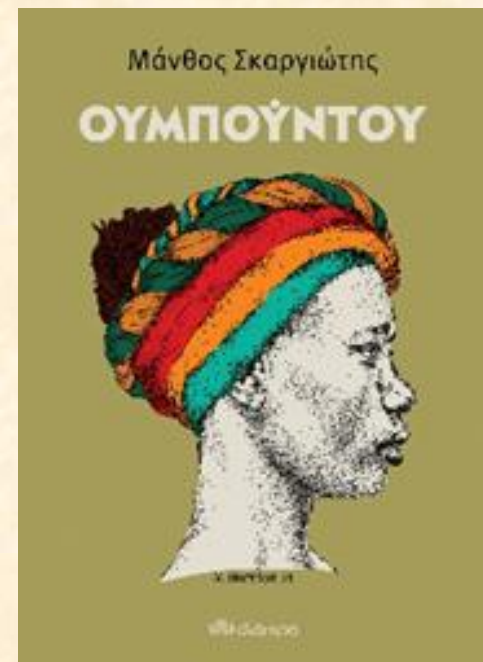
Ουμπούντου (Μάνθος Σκαργιώτης)

Ο Δονάτος Λένης μεγάλωσε στην ελληνική κοινότητα της Νότιας Αφρικής τα χρόνια του απαρτχάιντ. Όταν ενηλικιώθηκε, επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου ένας συγγενής του βιαζόταν να του κληροδοτήσει ένα αγρόκτημα. Ο Δονάτος, ανυποψίαστος, ξεκινάει να φτιάχνει την τύχη του δουλεύοντας το κτήμα, χωρίς να γνωρίζει ότι η γη του έχει πάνω της την κατάρρα μιας όμορφης γυναίκας.

Σήμερα, μερικές δεκαετίες μετά, ο Δονάτος έχει γίνει ευυπόληπτο μέλος της τοπικής κοινωνίας και απασχολεί στην αγροτική του επιχείρηση μετανάστες από τη Σομαλία και το Μπανγκλαντές. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν χαρτιά και δουλεύουν σε κακές συνθήκες, αλλά ο Δονάτος προσπαθεί να τους φέρεται με κάποια ανθρωπιά.

Μια δυσοίωνη ανακάλυψη στο χώμα ξυπνάει ένστικτα και αδιόρατους φόβους, ενώ δίπλα στο κτήμα μέσα σε τριβόλια και λιθάρια γεννιέται ένας έρωτας, ανάμεσα σ' έναν δικό μας και μια «ξένη». Το τέλος της αγροτικής σεζόν σημαδεύει η απαγωγή ενός βρέφους στη διπλανή πόλη και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποιον θα διαλέξει, τελικά, η κατάρρα της όμορφης γυναίκας. Γιατί ο κύκλος πρέπει να κλείσει...

Γεγονότα σημερινά και παλιά, δικά μας και ξένα, συνυφαίνονται σε μια συναρπαστική ιστορία με φόντο μια πολυπολιτισμική Ελλάδα, που άλλες φορές δεν έχει μνήμη και άλλες φορές δεν ξεχνάει.

Ο μεγάλος Γκάτσμπυ (Σκοτ Φιτζέραλντ)

Πρόκειται για σπουδαίο έργο, ένα από τα σημαντικότερα μυθιστορήματα του εικοστού αιώνα. Η αποδοχή του από την κριτική και το αναγνωστικό κοινό είναι σχεδόν ομόφωνη.

Ο Γκάτσμπυ ενσαρκώνει το Αμερικανικό Όνειρο, το ιδεώδες της προσωπικής επιτυχίας, της κοινωνικής και επαγγελματικής ανέλιξης και του πλούτου, σε συνθήκες ελευθερίας, ασχέτως καταγωγής, μόρφωσης, θρησκείας. Σε αυτό το πλαίσιο περιλαμβάνεται και η ερωτική επιτυχία. Το Αμερικανικό Όνειρο έχει ατομιστική και υλιστική βάση, μολονότι κάποιες όψεις θα μπορούσαν να θεωρηθούν ιδεαλιστικές. Ο Γκάτσμπυ εκπληρώνει το Αμερικανικό Όνειρο μέσα σε τρία μόνο χρόνια (Καλοκαίρι 1919 - Καλοκαίρι 1922): γίνεται πάμπλουτος, αγοράζει μια μεγάλη έπαυλη με "γαλάζιους κήπους", έχει μπάτλερ, υπηρέτες και μια Ρόλς-Ρόυς, διοργανώνει θρυλικά πάρτυ. Τα λεφτά τα έκανε ως λαθρέμπορος ποτών και έχει συναλλαγές με ανθρώπους του υποκόσμου, αλλά αυτό δεν αμαυρώνει καθόλου την υπόληψή του στα μάτια του αναγνώστη - αντιθέτως, προσθέτει στη γοητεία του. Ωστόσο, εκείνο που πάνω απ' όλα τον καθίστα μεγάλο -μυθικό- ήρωα και παραδειγματικό εραστή για κάθε εποχή είναι ο έμμονος, ανυποχώρητος, απόλυτος, κατακτητικός, ρομαντικός έρωτάς του για την Νταίζυ, ένας έρωτας που είναι αμήχανα και ιδεαλιστικά εφηβικός και, ταυτόχρονα, δυναμικά και ακράδαντα ανδρικός. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Γκάτσμπυ αναδεικνύεται σε ηθικά ανώτερο χαρακτήρα από την Νταίζυ που αποδεικνύεται τελικά πως δεν είναι παρά μια "όμορφη χαζούλα" με μια ψιθυριστή ναζιάρικη φωνή, μια "φωνή γεμάτη λεφτά". Ο Γκάτσμπυ δεν έχει αυταπάτες, γνωρίζει καλά ότι η Νταίζυ υπολείπεται των ονείρων του - "όχι από δικό της λάθος, αλλά εξαιτίας της κολοσσιαίας δυναμικότητάς της φαντασίωσής του που υπερέβαινε και την Νταίζυ, υπερέβαινε τα πάντα. Είχε ριχτεί σε αυτήν την ψευδαίσθηση με δημιουργικό πάθος, πλουτίζοντάς τη συνεχώς, στολίζοντάς τη με κάθε λαμπερό φτερό που έβρισκε στον δρόμο του. Δεν υπάρχει φωτιά ή παγωνιά που μπορεί να αντιμετωρηθεί με αυτό που φωλιάζει στην άγρια καρδιά ενός άντρα".

Ένα κάποιο τέλος (Τζούλιαν Μπάρνς)

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΦΙΛΟΙ: ο Κόλιν, ο Άλεξ, ο Τόνι και ο Έιντριαν, στις αρχές της δεκαετίας του '60. Σεξουαλικά καταπιεσμένοι, παθιασμένοι με τα βιβλία και τις ιδέες, περνούν την ερωτικά άνυδρη, άχαρη εφηβεία τους ανταλλάσσοντας αστεία, κάνοντας πλάκες, παραβγαίνοντας σε εξυπνακισμούς. Ο Έιντριαν ωστόσο διαφέρει: είναι ίσως λίγο πιο σοβαρός, πιο ώριμος από τους άλλους. Όταν η ζωή του θα πάρει την τραγική, τελική της στροφή, οι φίλοι θα σκορπίσουν, θα συνεχίσουν και θα προσπαθήσουν να ξεχάσουν. Όμως το παρελθόν συχνά επιστρέφει, ζητώντας εξηγήσεις από το παρόν. Ο Τόνι, εξηντάρης πια, απολαμβάνει ήρεμα τις μικροχαρές της μοναχικής του καθημερινότητας, όταν ξαφνικά το αναπάντεχο κληροδότημα από ένα λησμονημένο πρόσωπο ανατρέπει τα πάντα. Προσπαθώντας να εξηγήσει το "γιατί" αυτής της διαθήκης, ο Τόνι έρχεται αντιμέτωπος με συνταρακτικές αλήθειες για τον ίδιο και για το παρελθόν του.

Η Συββαρίτισσα (Λιλή Ζωγράφου)

Νά την λοιπόν τη Συβαρίτισσά μου έτοιμη να την αγαπήσετε όπως και γώ. Την κυφορούσα τρία χρόνια και είκοσι επτά αιώνες ώσπου την είδα να γεννιέται στους κήπους της Σύβαρης. Κείνης της αποικίας των Αχαιών από τις πρώτες που αναστήθηκαν στα νότια της Ιταλίας γύρω στα 725 π.Χ. μια πόλη κράτος πάμπλουτη, δημοκρατική, με ειρηνόφιλη συνείδηση κι ευτυχισμένο λαό. Πόλη λικούδα, λαίμαργη, φιλήδονη, φιλόμουση, γεμάτη σεβασμό για την ελευθερία των ανθρώπων και τους πολίτες γεμάτους σεβασμό για τον πλησίον τους. Εκεί ανακάλυψα την πάναγνη της ελευθερίας Ελένη ασημάδευτη ακόμη, πριν την καταχωρίσει ο Ησίοδος στους ένοχους γιατί γεννήθηκε γυναίκα. Ανέγγιχτη από τη μισαλλοδοξία του αντρικού ρατσισμού γιατί αυτή γεννά. Πριν ο φονικός Δράκων καταδικάσει την αυτοδιάθεση του σώματός της βαφτίζοντας την μοιχεία και πλαστογραφηθεί η πολυγαμική Πηνελόπη με τους σαράντα εραστές στην ανέραστη υφάντρα του έπους.

